

[Morten Lange.]

forskningsindsats, som det er hensigten med det forslag, der foreligger her. Som også andre ordførere har været inde på, er det dog min opfattelse, at det vil være uheldigt og vel også nok urimeligt at udskille det teknisk-videnskabelige forskningsarbejde fra det øvrige forskningsarbejde. I hele jordbrugssektoren er skellet overordentlig udvikket. Man kan såmænd også spekulere på, hvor godt skellet er i den naturvidenskabelige gruppe. I det hele taget er det nok en fejl, at man sætter sådan en arbitrær grænse imellem ét forskningsområde og de øvrige. Det kan næppe vise sig at være en hensigtsmæssig strømlinie, men det kan vi vel se på **under udvalgsarbejdet**.

Der kommer ind i forslaget en idé om, at man vil bede om at få fremlagt alternative forslag til en politisk bedømmelse. Det er jo den slags ting, som i denne sal naturligvis i første omgang burde vække usigelig jubel. Stiltfærdigt sagt: gad vide, om det egentlig er så. Gad vide, om vi egentlig ikke er en lille smule bekymrede for, at den magt, vi derigennem tillægger os selv, i realiteten vil blive ædt af nogle andre. Hvor stor er muligheden for en virkelig bedømmelse af et alternativ her i folketinget på områder, som ifølge deres natur må ligge temmelig langt ude i det, som har med fremtiden at gøre? Ja, vi kan jo prøve. Jeg synes, det er spændende. Det er en spændende udfordring, men jeg advarer på forhånd meget imod dette, for det kan meget nemt ske, at det bliver undervisningsministeriets departement for et eller andet, der hvisker os det gode råd i ørene, at dette vil nok være klogest, eller måske det vil være en eller anden af mine gode kolleger fra forskningssiden, der viser sig at have den bedste politiske tunge og derigennem vil være i stand til at få fremmet sine sager.

Det er måske lidt ansvarsforflygtigende over for forskningsrådene at kræve alternativer, men på den anden side, udfordringen i sagen er sådan, at jeg synes, det er værd at se på, det er værd at give folketinget den mulighed, og så kan vi måske prøve at se, hvor langt vi tør gå, hvor meget vi tør vælge, når vi får muligheden. Jeg er blot kommet med disse reservationer, fordi jeg udmærket godt kan se den strøm af borgere,

der vil slide vore trapper i den anledning for at give os ekstra argumenter for specielt deres udmærkede projekt, og det er nok den slags ting, som kan give folketinget anledning til bekymring, selv om studier over interesseorganisationers indflydelse på vor virksomhed har vist, at den er mindre, end man tror.

Jeg skal ikke yderligere gå i detaljer med forslaget. Jeg synes i og for sig, jeg har karakteriseret det tilstrækkelig godt. Jeg skal blot nævne en enkelt ting i forbindelse med forskningsens almindelige fordeling i forhold til studenterne, som hr. Arne Christiansen var inde på med nogle bemærkninger, som lød rimelige, men som vistnok alligevel, når vi sammenholder dem med praksis, viser sig ikke at være helt så rimelige.

Hr. Arne Christiansen gik ud fra, at der var en automatisk forskningsfordeling i forbindelse med studentertilstrømningen, ikke mindst til de såkaldte modefag, og jeg havde nær sagt: gid det var så vel, så blev der da forsket meget i disse nye fag; det ville være udmærket. Men stillingen er jo, som man vel ved, den, at en meget, meget stor del af universitetsundervisningen foregår ved timelærere af den ene eller den anden slags uden forskningsforpligtelser, og dette er i hovedsagen særdeles påfaldende netop ved de fag, som har en betydelig og måske lidt konjunkturpræget tilgang af studenter. Man kan måske endda spørge, om ikke netop disse fag bliver trængt i forskningsmæssig henseende, fordi de forholdsvis få faste lærere, der er, får en ret stor opgave med overhovedet at få stablet en undervisning på benene. Måske er det i virkeligheden snarere sådan, at de områder bliver forskningsmæssigt sultet, på trods af at de i og for sig får stigende bevillinger og flere studenter osv. Det er vel nok sådan, at dette kompenseres ved den meget væsentlige del af vor forsknings samlede indsats, som gøres af de studenter, der når hen i den senere del af studiet, og jeg kan ikke forestille mig, at hr. Arne Christiansen vil prøve på at lægge hindringer i vejen for, at denne udmærkede gruppe bidrager til forskningen; derved vil de ny fag formodentlig stadig væk hævde sig med en tilvækst i forskningen. Jeg tvivler derimod på, at de hævder sig blot ved den såkaldte 50:50 pct. problematik. Jeg